

VALÓBAN ÜDVÖSSÉGET AKAROK KAPNI

Bár jártam az egyházba, konfliktusom a bűnnel minden egyes eltelt nappal súlyosabbá vált, képtelen voltam elválni a „bűnös” emberi mivoltomtól. „Valóban be tudok kerülni a mennybe? Valóban megváltott ember vagyok?” Amikor feltettem magamnak ezeket a kérdéseket, legbelül sosem éreztem bizalmat. Abban az időben úgy éreztem: „Nemsokára eljön az Úr!” – de tudtam, hogy ha Isten eljönne, akár még aznap, lehetetlen lenne számomra elkerülni a pokol kapuit. Ezért sosem voltam nyugodt. Bár ismételten megpróbáltam megtisztítani a bűneimet bűnbánaton keresztül, továbbra is a szívemben maradtak, és zűrzavart eredményeztek.

Egyszer egy evangelizációs összejeövetelen odamentem a prédikátorhoz és nyíltan megragadtam az alkalmat a tanácskérésre. Azt kérdeztem: „Pásztor, én egy bűnös vagyok, mit kellene tennem?” „Bánd meg!” - ez volt minden, amit mondott.

„Pásztor, én már megvallottam, és szívemből megbántam, de még mindig háborúság van bennem, a szívemben lévő bűn miatt.” „Akkor a megbánásod gyümölcseit kell teremned.” „Pásztor, hogy termem a megbánásomnak ezeket a gyümölcseit?” „Menj el azokhoz, akiknek hazudtál, és valld meg nekik. Menj el azokhoz is, akiktől loptál, és kártalanítsd őket, és menj vissza és kérjél bocsánatot minden rosszért, amit tettél.” Amint ezt hallottam, azt gondoltam: „Nincs remény számomra. Olyan sok embernek hazudtam. Hogy tudnék visszamenni, és mindenkit megtalálni, hogy bocsánatot kérjek? Tényleg nem tudom ezt megtenni. Olyan sok embert megtévesztettem, hogy megszerezsem, amit akarok. Talán nem is vagyok képes mindegyikükről megtudni, hol van. Úgy tűnik, a pokol felé haladok. Azt hiszem, nem vagyok a választottak között.”

Semmiféle megoldást nem láttam magam előtt. Gyakran megkérdeztem magamtól: „Ha úgylis a pokolra fogok kerülni, nem kellene egyszerűen úgy élnem az életem, hogy iszom és bűnöket követek el, ahogy a világ másik fele teszi?” Még ha gondolkodtam is ezen, túlságosan féltem ahhoz, hogy így tegyek. Nem volt út, nem volt ösvény, és az a sok bűn... Nem számított, mennyire próbáltam mindettől elmenekülni. Nem tudtam, mit kell tennem, hogy megtisztuljak a bűneimtől.

Miközben ebben az állapotban küszködtem, elkezdtem önkéntes munkát végezni az egyháznál. A gyülekezetünk nagyon kicsi volt, és vidéken mindig szükség volt segítő kezekre. Minden alkalmat megragadtam, ami kínálkozott. Kimostam a rongyot, és felmostam a templom padlóját. A világítás gyakran kialudt a rossz elektromos csatlakozásnak köszönhetően, így egy

lámpát használtunk. Letörölgettem a lámpán összegyűlő kormot és az ablakokat, megtisztítottam a mennyezetet a pókhálótól, rendezgettem a virágágyakat... Újra és újra teljes szívvel csináltam mindezt. Egy nap a fürdőszoba vécéje kifolyt és nem volt senki, aki foglalkozott volna vele. Azelőtt soha életemben nem kotortam szennyvizet. Azt gondoltam: „Ha ezt kimerem, Isten megáld érte.” Így azon a keserű téli reggelen, Istentisztelet után, mikor senki nem volt ott, titokban elmentem, kitakarítottam az összes szennyet, és kidobtam. Miután ilyesmiket csináltam, a legtöbbször valamivel több békességet és örömet éreztem, de csak arra a rövid időre. Ez azért volt, mert boldog voltam attól, amit tettem, de a szívemben lévő zavar nem oldódott meg. Így a szívem visszatért korábbi zavaros állapotához.

Egyszer valaki felállított egy fém haranglábat az Imateremben. Azonban be kellett még festeni, miután összeszerelték és kiállították a nyilvánosság elé. Senki sem volt, aki felmászott volna a tetejére, hogy befesse. Jelentkeztem önkéntesnek, hogy megcsinálom. Arra gondoltam, hogy ha leesnék a haranglábról, miközben festem, Isten valószínűleg kedvezőbb színben látna engem, mivel az Ő munkájának végzése közben haltam meg. E gondolat jegyében felmásztam a harangház tetejére, egyik kezemmel kapaszkodtam, míg a másikkal festettem. Az egész napot annak a harangháznak a festésével töltöttem. Amint festettem, lenéztem és láttam a szilárd cementpadlót alul, azon tűnődtem: „Ha leugranék innen és meghalnék, a mennybe kerülnék? Nem lenne jobb így meghalnom, miközben Isten munkáját végzem, mint gonosz dolgok cselekvése közben meghalni? Hagyjam csak, és meghaljak?”

Bár sok önkéntes munkát végeztem az egyházban, még mindig nem volt békességem a szívemben, és képtelen voltam megszerezni a bűneimtől való megváltásom bizonyosságát. Nem tudtam segíteni, csak sóhajtozni és siránkozni, amint láttam magamat mélyebbre és mélyebbre süllyedni a bűnben, akármennyire is sírtam és megbántam. Azután egy nap azt mondtam magamnak: „Többé nem kellene gyülekezetbe járnom. Nincs értelme. Ha mindennek ellenére is a pokolba kell mennem, ezzel az erővel akár abba is hagyhatom az egyházba való járást!” Ezzel a gondolattal elmentem, hogy utoljára meglátogassam a pásztoromat. Emlékszem egy szombaton, késő délután volt: „Pásztor, én valóban szeretném, ha meg lennék mentve a bűntől. Mikor iskolába jártam Szöulban, ezeket a bűnöket és ezeket a gonosz cselekedeteket követtem el. Pásztor mit kell tennem, hogy lemossam a bűneimet?” Őszintén kérdeztem a pásztort. A válaszára még ma is emlékszem... „Park Úr, mindenki ilyen fiatalkorában. Van két lányom, akik Taeguban járnak iskolába, és én még csak azt sem tudom, mit csinálnak ott. Én nem tudom azt mondani Önnek, hogy a lányaim, akik távol vannak az otthonuktól, nem követik el ugyanazokat a bűnöket, amelyek Önnek is vannak. Ezért Park Úr, minél többet vétkezik, annál szorgalmasabban kellene hinnie az Úrban. Miközben pedig így tesz, akkor eljön az idő az életében, mikor kinő ebből a szakaszból, és egy még figyelemreméltóbb ember lesz.”

Aznap éjjel, mikor elhagytam a pásztor házát, elhatároztam: „Nincs értelme, nem megyek többé az egyházba.” A pásztor jól bánt velem, és mindig ott volt, ha szükségem volt rá, de mikor elé vittem a bűnnel kapcsolatos problémáimat, a legcsekélyebb segítséget sem nyújtotta számomra azzal kapcsolatban, hogy hogyan szabadulhatok meg a bűneimtől. Egyszer sem beszélt Krisztus véréről, sem a bűn miatti áldozatról. Minden, amit megpróbált tenni, az volt, hogy megpróbálta megnyugtatni a szívemet, ahogy egy barát, és megpróbált ott tartani engem az egyházban. A pásztor sosem beszélt olyanokról, amelyek lehetővé tették volna, hogy a szívem megmeneküljön és megtisztuljon a bűntől. Elvesztettem a kedvem. Amit akkor éreztem, eltért attól a fajta csalódástól, amelyet sok gyülekezetbe járó érez manapság, mikor látja a használhatatlan szolgálókat. Mikor gyülekezetbe jártunk, egyetlen képtelen vagy helytelen dolgot sem láttunk bennük. A pásztorok nagyon erkölcsösek voltak, és őszinte szívűk volt. Odaszentelték áldozatul az életüket, nehéz körülmények között élve, segítve a szegényeket. Olyan pásztorok voltak, akik nagyon tiszta és tisztességes életet éltek. Azonban a pásztorok egyike sem tudta prédikálni számunkra „a szavakat, amelyek felfedik annak módját, hogy tisztulhatnak meg a bűneink, és születhetünk újjá”, hogy ezzel ébredést hozzanak számunkra, és összekapcsoljanak Jézus Krisztussal. Így egyszerűen hittem, és mikor vétkeztem, megbántam... Úgy vezettek, hogy higgyek a tanításokban, és ha elfogadom Istent ilyen módon, a hitem növekedni fog. Ezért volt, hogy a pásztor segítsége nélkül, magam kíséreltem meg megoldani a saját lelki problémáimat. Még egyszer újra imádkoztam Istenhez. Ekkor ismertem fel valamit. Elkezdtem rájönni, hogy a vér, amit Jézus hullatott a kereszten, értünk lett kiontva. Egy Evangélizáción a pásztor, aki prédikált, ezt mondta: „Ha meg leszel mentve a bűneidről, többé nem emlékszel rájuk. Ha valaki képes emlékezni rájuk, az azért van, mert nincsenek megbocsátva.” Miután hallottam ezeket a szavakat, újra bűnbe estem. Jézus meghalt a kereszten a bűneim miatt, és megbocsátotta őket, de én még mindig emlékeztem rájuk. Valóban meg vannak bocsátva a bűneim, vagy nincsenek? Természetesen akkoriban nem tudtam sokat a Bibliával kapcsolatban, de - ahogy most visszaemlékezem - nagyon megdöbbenem. Biztosan bűnöket követtem el, de hogy lehet, hogy valaki nem emlékszik többé rájuk, pusztán azáltal, hogy üdvösséget kap? De az Úr volt az, aki többé nem emlékezett rájuk, nem én. A pásztor, aki azt mondta, hogy a megváltás miatt nem kellene többé képesnek lenned emlékezni a bűneidre, felelőtlen volt, hogy ezeket a szavakat prédikálta, én pedig ostoba módon elfogadtam, amit mondott. Így, bár Jézus már meghalt a bűneimért a kereszten, még mindig nyugtalan voltam, mert emlékeztem rájuk. Meg akartam oldani ezt a problémát, így elhatároztam, hogy járok a gyülekezetbe és imádkozom. Az egyházunknál vasárnap, szerdán és pénteken volt gyülekezeti összejövetel, szombaton pedig kóruspróba volt és felkészítő a vasárnapi iskolai tanítónak. A szolgálati terület kedd és csütörtök esténként üres volt, ilyenkor eloltottam a lámpákat és imádkoztam az Úrhoz késő éjszakáig. „Uram, bocsásd meg nekem a bűneimet. Ha meg lettek bocsátva a bűneim, nyugtass meg, csak egyetlen szóval.” Őszinte szívvel imádkoztam

az Úrhoz. Amint imádkoztam, a mennyezet felé hajtottam a fületem, remélve, hogy egy kicsit hallom az Úr hangját, de minden, amit hallottam, csak mancsok dobolása volt, ahogy az egér keresztülszaladt a mennyezeten. Minden egyes alkalommal úgy gondoltam: „Isten elhagyott engem. Noha őszintén imádkozom, noha keresem Őt, Isten nem hallgatja meg egy ilyen bűnös imáit, mint amilyen én vagyok. Elhagyott engem!”

Mélyebbre és mélyebbre estem a kétségbeesésben. 1962-t írtak, tizenkilenc éves voltam, és elértem az utolsó szalmaszálat. Ha visszagondolok erre az időszakra, még ma is megfájdul a fejem tőle. Olyan sok nehézségen mentem keresztül, hogy vissza sem akarok nézni rá. Isten szeretett engem, és így eltorlaszolta az összes utamat azért, hogy üdvösségre vezessen. Nemcsak, hogy nem tudtam folytatni a tanulást, de nem kaptam állást sem, végső megoldásként pedig jelentkeztem a hadseregbe, de kiszűrték az orvosi vizsgálaton. Semmi sem ment terv szerint. Mikor különböző dolgokat csináltam, arra gondolván, hogy véghez tudom vinni azokat, azon kaptam magam, hogy folyamatosan kudarcot vallok. Azt gondoltam: „Ó, mennyire ostoba vagyok! Mennyire buta vagyok!” Elkezdtem gyűlölni magam. Gyűlöltem magam, mert megpróbáltam ügyesnek tűnni mások előtt, mikor valójában egyetlen dolog sem volt, amit jól meg tudtam volna csinálni. Gyűlöltem szennyest, szerencsétlen, nyavalyás önmagam. Azalatt töltöttem a napjaimat, hogy utáltam magamat. Visszanézve most már értem, hogy ez csak része volt a vajúdnak abban a folyamatban, melynek során üdvösséget kaptam. De akkor ezt nem tudtam, és minden egyes napot kétségbeesésben töltöttem. Azonban egy nap Isten hihetetlen kegyelme várt rám.

1962. október 7-e volt, egy vasárnap délelőtt. Mint mindig, reggel felkeltem, elmentem a kápolnába, és megbántam a bűneimet az Úr előtt. „Uram, hogy tudtam elkövetni ilyen bűnöket? Kérlek, bocsáss meg nekem! Én csak egy szennyest emberi lény vagyok. Kérlek, könyörülj rajtam”

Ritka volt, hogy ilyen fiatal emberek, mint én ott legyenek a reggeli imákon. Azok legnagyobb része, akik korán reggel elmentek a templomba, idősekből állt. De a bűneim megakadályozták abban, hogy jól tudjak aludni éjjelenként, így korábban mentem a templomba, mint mások, és megkondítottam a harangokat. Miután harangoztam, letérdeltem és bűnbánatot tartottam, míg mások megérkeztek. Amint az emberek bejöttek a kápolnába, abbahagytam az imádkozást, mivel zavarban voltam mások előtt bűnbánatot tartani, és elmentem a pásztorhoz tudtára adni, hogy itt az idő, kezdeni a szolgálatot. Akkoriban nem voltak ébresztőórák, és a pásztor általában késő éjszaka aludt el, ami miatt nehezen kelt fel reggelente. De amikor hívtam a szolgálatra, felébredt. Miután az imaóra befejeződött és mindenki elment, én ott maradtam, és folytattam a bűneim megvallását. Miután vétkeztem, megvallottam, megint vétkeztem, utána megint megvallottam, és így ment, újra és újra. Végül odáig jutottam, hogy zavaromban

még imádkozni sem tudtam. Azonban nem volt más választásom, mint folytatni az imádkozást. Aznap reggel, mint mindig, elkezdtem megvallani a bűneimet egymás után, egyenként. „Istenem, elkövettem egy bűnt. Ez az a gonosz dolog, amit elkövettem. Hazudtam, és így tovább, és így tovább...” Ahogy egymás után megvallottam a vétkeimet, a bűnök száma, amelyeket elkövettem, megsokszorozódott, amint az emlékezetembe jöttek. Így kezdtem el felismerni, hogy nagyobb bűnös vagyok, mint amit el tudok képzelni. A bűnösség érzése egyre csak növekedett bennem.